

(המשך עמוד 71)

חברי סיעות נהררים לתוך האולם הצר. בן-נתן ובורג תפסו את מקומותיהם בשולחן הנשיאות. והראשון קרא להמר להביא את הצעת ההחלטה לפני הוועד הפועל. הפעם לא היה המר משועשע כל-כך. כאשר אמר כי הוחלט לצרף חבר שביעי לוועדה, מעדות המיזרח, וניסה להציג זאת כיוזמתו שלו, פרצו העסקנים העדתיים של סיעת למיפנה בזעקות-מחאה עזות. המר איבד את עשתונותו, והשיב להם בצעקות משלו: "מה אמרתי?" קרא לעברם, "מה אמרתי שאתם צועקים כל-כך?"

מתחכם לומר את האמת מכיוון שלא יזכה לתמיכה — אז פשוט מחפשים תירוצים. אך גם בן-נתן אינו מגלה את כל האמת. לכאורה, ברור להמר כי כאשר יפוש בורג, ממילא תיפול ההנהגה בידי כפרי בשל. בסיעתו שלו אין לו מתחרים. לבן מאיר אין גב במיפנה, הוא תלוי בהמר. מזכ"ל המפד"ל, השלישי בטריומוויראט המוביל של סיעת הצעירים, הוא דני ורמוס. איש אינו רואה בוורמוס מועמד רציני להנהגה. דרוקמן אומנם ניצב לפני המר ברשימת המפד"ל, אך דרוקמן כבר הצליח להוכיח את חוסר מיומנותו הפוליטית במיקרים רבים. עתה הוא עושה זאת שוב, כשהוא

מתחת למדרגות שר החינוך זבולון המר נמלט אל מחתת המדרגות, עם הוא ניצב עד ששרי הפנים יוסף בורג ירד מן האולם כדי לפייסו ולהעלות אותו עימו אל אולם הישיבות של הוועד הפועל.

מתחת למדרגות

הפועל, ובהרכב שעליו הוסכם בין ה"סיעות. הצעה להגדיל את הוועדה ולכלול בתוכה נציגות רחבה יותר של עדות המיזרח, זכתה לקול בודד, קולו של ה"מציע.

לאיש במפד"ל אין אשליה רבות באשר ליכולתה של הוועדה הזאת להכריע בשאלות השנויות במחלוקת. "צריך לקרות נס חנוכה, ולמפד"ל היפה כמו שראינו אותה היום זה לא מגיע". אמר אחד מהקייבוצניקים הדתיים שהת"בוננו במתרחש בתימהון מהול בבושה. ועדה שלכל אחד מחבריה יש זכות וטו היא מירשם בטוח לכישלון, אומרים ב"מפד"ל. ממילא ייגמר הכל בין המר ובן-נתן, אם ייגמר בכלל. עוד יומיים לפני כינוס הוועד הפועל, ביום השלישי בשבוע שעבר, נדמה היה שהכל הסתדר. בן-נתן המר סיכמו ביני-הם שהצעירים ימחלו על כבודו של הרב חיים דרוקמן, ויוותרו על תביעתם לתיק הדתות שבו יהיה דרוקמן שר-בפועל, ואילו למיפנה תוותר בעניין שיטת ה"בחירות. אך המר אמר לבן-נתן שעליו להתיעץ עם חבריו, ולמחרת בבוקר ביקש פגישה עם בורג.

מחפשים "תירוצים"

בורג לא ידע על הסיכום שהושג ערב קודם בין המר ובן-נתן, מכיוון שלבן-נתן אין טלפון בביתו. המר ובורג נפגשו, אך קודם לסיכום אמר בורג שעליו להת"ייעץ עם חבריו, וטילפן לבן-נתן שכבר הגיע למישרדו. מזכ"ל הפועל המיזרחי נדהם כאשר שמע על הפגישה הנוספת. בין בורג להמר, ובורג חזר מייד והודיע להמר שאין סיכום. המאבק במפד"ל אינו מתנהל בכסיות של משי. כאשר נשאל המר לא מכבר בראיון עיתונאי מה עשה אם לא תתקבל עמדתו, השיב: "במיקרה כזה אראה את עצמי ואת אלה התומכים בדרכי במפד"ל. כ"מפד"ל האמיתית, ואעשה את כל הצעדים הללו באופן חד-צדדי". ואילו רפאל בן-נתן אמר: "זבולון המר משתוקק בכל מאודו להדית את ד"ר בורג ולרשת את מקומו — אלא שהוא יודע כי אין זה

את אהרון אברחמיאל כמנהיג המוכר של בני עדות-המיזרח במפד"ל. לצעירים אין תשובה לביבי. אך יותר מביבי מפחיד את המר הרב משה סלומון.

סלומון, המוקן, בן ה-48, הוא כמעט אלמוני בציבור הרחב, אך במפד"ל הוא מוכר היטב. עד כדי כך הוא מוכר, שב"ישיבת הוועד הפועל טרח מישוה להפיץ בין אנשי המפד"ל כתב-פולסטר נגדו, ובו טענות על-כך שלא שירת בצה"ל. טענה זו אינה נכונה, כמו טענות אחרות בכרוז.

סלומון הוא רבה של הישיבה הסכנור לוגית של בני-עקיבא בפתח-תיקוה, ש"נחשבת להצלחה גדולה. הוא מקובל על אנשי כל הסיעות במפד"ל, ויש לו ידידים גם בקרב הצעירים. להמר היה ברור כי אם ינתן לסלומון להתמנות כמזכ"ל מיש"ר-דהדתות, הוא עשוי להצליח בתפקידו, ולצאת מאלמוניותו. המר מבקש למנוע צמיחת מתחרה משורות למיפנה בכל מחיר — ואפילו במחיר איום בפילוג. המר, שמכיר את רגישויותיהם של עסקני ה"מפד"ל, חושש במיוחד ממתחרה שהוא רב.

קורטוב של דת

בן-מאיר ודני ורמוס חוששים מסלוי מן ומביבי אף יותר מהמר עצמו. הם יודעים כי למנהיגם מובטחת משרת שר בכל מיקרה, אך הלומוותיהם שלהם להתקדם בתפקידים יתנפצו על סלעי למיפנה, אם תצליח סיעה זו לבנות הנהגה חדשה.

בינתיים נדחתה ההכרעה במפד"ל. ה"צעירים היו מוכנים ללכת ביום החמישי שעבר למה שאנשי למיפנה מכנים "הצ"בעת התאבדות". אנשי למיפנה אומרים זאת משום שלהם ברור שיש להם רוב. בהצבעה זאת היו הצעירים יוצאים לרא"שונה לקרב חזיתי מן להד"ר יוסף בורג, ואילו היו מנצחים, פירוש הדבר היה — הדחת בורג.

חלק מהצעירים, הסבורים שהרוב נמצא בכיסם שלהם, מצטער על הצעת הפרשה, שאילצה אותם, לקבל את הקמת ועדת הבחירות. בכל מיקרה יהיה על הוועד הפועל להכריע.

מחשבי החישובים בסיעת הצעירים טוע"נים, שאם תתמודד סיעת למיפנה לבדה בבחירות, לא תזכה ביותר ממנדאט אחד או שניים. הצעירים, מצידם, מקווים לשוב ולהתאחד עם תמ"י של אברחמיאל, ו"מקווים להשיב אליהם את הקולות שאיבדה המפד"ל לטובת הליכוד והתחיה.

בסיעת למיפנה טוענים לחשבון אחר. שם אומרים שתוצאות הבחירות האחר"רות מורות שהגרעין הנוקשה של מצביעי המפד"ל מורכב מאנשי למיפנה, ולא יהיו מצביעים רבים שיצביעו בעד המר, שהוא העתק חיזור של מנחם בגין ואריאל שרון מהליכוד, או חנן פורת וגאולה כהן מ"התחיה, בכל מה שקשור בלהט לאומני עם קורטוב של דת. שלמה פרנקל

המפד"ל: יחסי הכוחות

22 מחברי הוועד הפועל מסיעה זו הם למעשה אנשי תמ"י, ואין להם זכות בחירה במפד"ל. יתר אנשי למיפנה מחולקים בין הצעירים ולמיפנה, ובינתיים לא גר"אף כי מאמציו של דויד גלאס להחזיר לפעילות את הד"ר יצחק רפאל ולהחיות את הסיעה עולים יפה. הצעירים טוענים כי אנשי הסיעות ה"קטנות תומכים בהם, ולכן מצוי הרוב ברשותם. אך ממש כך טוענים גם בסיעת למיפנה. הללו מודים שבהנהגות של ה"סיעות הקטנות יש רוב לתומכי המר, אך בין העסקנים מן השורה יש תומכים רבים לבורג.

בינתיים אנשי הסיעות הקטנות הם "לשון המאזניים", ומנסים לדחות את ה"הכרעה ולמנוע את העימות הגלוי בין שתי הסיעות הגדולות. הסיעות הקטנות חוששות משתי אפשרויות. האחת גרועה מרעותה: אם תתקבל שיטת ההצבעה ש"מציעים הצעירים — בחירות אישיות רובניות, יישחקו הסיעות הקטנות. לעומת זאת, קבלת שיטת ההצבעה שמציעה למיפנה — בחירות אישיות-יחסיות, על-י"לה להוביל לפילוג, מכיוון שהצעירים אינם מסכימים לה.

יחסי הכוחות היא זנילה למדי, וקשה לדעת בידי מי נתון הרוב — המר והצעיר"רים או בורג וסיעת למיפנה. יחסי הכוחות נקבעו עוד ב"1978, כאשר הגיעו הסיעות השונות להסכם ביניהן, כדי למנוע בחי"רות. הבחירות לא נמנעו מכיוון שסיעה אחת, פז, לא קיבלה את הסיכום. התמור שהיוו גוש אחד, כחוצאה מכך, וכתוצאה מ"טעות" בחישוב חלוקת המנדאטים על-פי אחוזים, נוצר במפד"ל מצב מוזר, כאשר יש יותר מ-100%. חלוקת הכוחות היא זו: למיפנה היא הסיעה הגדולה ביותר, ולה 30%. אחריה באה סיעת הצעירים, שלה יש 18%. לאלה הצטרפה סיעתם של זר ורהפטיג ואליעזר גואלמן, שלה 12%. לנשות הפועל המיזרחי יש 9%, למשב"י הפועל המיזרחי יש 10.5% ולקייבוצים יש 5%. לסיעת פז, שהתמודדה לבדה בבחירות, יש בוועד הפועל 10 צירים מתוך 272 — פחות מ"4%.

סיעת ליכוד-תומרה היא הבעייתית ביותר, לרשותה יש, לכאורה, 20%. אך רפאל בן-נתן מסיעת למיפנה טוען, כי

(המשך עמוד 58)

דות לכדורגל תפנה אליך ותציע לך לאמן את הנבחרת?

אני מוכן להקשיב, לשמוע ולשקול. אני לא אומר שאקבל כל מה שהם יציעו. אם יהליטו עלי, אני מספיק מבוגר כדי לה"בד להם מה הם התנאים שלי. החוזה שלי עם הפועל תל-אביב סוקע בקרוב. הודעת לי שהם לא אמשיך לאמן, שיחפשו מאמן בעל רמה. בניתי להם קבוצה, אני את שלי עשיתי.

מה יקרה אם לא יוצע לך לאמן את הנבחרת?

אמצא קבוצה אחרת. פה ושם פונים אלי ואומרים לי: דויד, תיקח אותנו ב"חשבון.

מה דעתך על פרישתו של גיורא שפיגל מהכדורגל?

הוא מאלה שיש להם ראש על הכת"פיים. הוא לא אמר הכל, הוא פיקח ואומר רק מה שמשתלם לו להגיד. כמו שאני מכיר את גיורא, הפרישה היא סופית. הוא בחור רציני, הוא לא עושה צחוק מהעבודה.

מה דעתך על כך שמוטלה שפיגלר החליט להזדרז לשחק?

גם הוא מהתחכמים, והוא יודע מה שהוא עושה. אם הוא עשה טעות, את זה נראה אחרי המישחק בשבת.

הוא לא מבוגר מדי לכרו"רגל?

גם יהיו קרויף חזר למיגרש והצלית. הכל יחסי. אין סיבה שמוטלה לא יצ"ליח. יכול להיות שלבית"ר תל-אביב חסר מנהיג — הם במצב קשה, הם מנסים כל דבר כדי להצליח.

ומה יקרה אם שפיגלר הגדול לא יהיה בשבת מה שהיה פעם?

מי זוכר לו את הזוהר-ומי יזכור לו את הפאשלות?

מה דעתך על התנהגות ה"אוהדים של בנייהודה במישחק נגד הפועל תל-אביב לפני שבו"עיים?

אני מאוד מכבד את קבוצת בנייהור

לכתבי-הספורט יש אינטרסים. הם מנסים לדחוק אנשים שלהם למישרות בכירות

דה, בייחוד את המנהלים שלה. כמה גור"מים, שקוראים לעצמם אוהדים, יכולים להרוג את כל הקבוצה. לבנייהודה קשה להשתלט על האוהדים שלה — הם סמל של שכונה שלמה, בהתיקוה הכל מרכוז סביב הקבוצה. כשהקבוצה מפסידה האו"הדים מתוסכלים. צריך יותר הסברה מצד האגודה לאוהדיה, צריך לארגן אחרת את הישיבה של הקבוצות במיגרש. לא ייתכן שקבוצה אחרת תשב בקצה המיגרש, ולכשהשחקנים עוברים למקומם יספגו את כל הקללות שבעולם. למה השחקנים המת"הרים צריכים לעבור את הוויה-דולורוזה של יריקות, עלבונות, אבנים. צריך שוטר רים שיגנו על השחקנים.

האם מה שקרה בשבת זו תופעה שכיחה בכל מיגרשי הכרו"רגל?

מרבית האוהדים הם כאלה, לא רק או"הדי בנייהודה. צריך לשנות את האווירה במיגרשים. הרי כולנו חיים מכדורגל, האשמה בהש"תוללות בהתיקוה לא היתה בקהל. או"הדים לא שקולים ולא שפויים זרקו קצת אבנים ויריקו, אך גם השופט היה אשם. יש שופטים שיש להם אוטוריטה, שאינם נגררים אחרי הקהל, שאינם ממחרים להו"ציא כרטיס אדום או צהוב. איגוד-השופטים לא יכול לתת סוכרייה לאיזה שופט צעיר, כדי לקדם אותו על חשבון הקבוצות. השופט פרוסט לא ידע לשפוט. הוא ראה ששחקן רץ עם כדור ודוחף את סיני, סיני נתן לו מכה — ומייד השופט מוציא צהוב נגד סיני, ראיתי שופטים שיודעים להרגיע לא על-ידי כרטיסים צהובים. צריך לעשות מק"סימום כדי להתאים שופט למישחק.